

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 122/07-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., spol. s r. o., so sídlom B., zastúpenej advokátom JUDr. S. J., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na verejné prerokovanie veci zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 168/03 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 165/2004 a sp. zn. 1 Sž-o-NS 8/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2006 doručená sťažnosť spoločnosti A., spol. s r. o., so sídlom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. S. J., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na

súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na verejné prerokovanie vecí zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenia čl. 12 ods. 1 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 168/03 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 2 SŽ-o-KS 165/2004 a sp. zn. 1 SŽ-o-NS 8/2006.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 21. novembra 2002 krajskému súdu žalobu podľa § 247 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na preskúmanie rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) sp. zn. II/256-4088/2003-1335 z 26. júna 2003. Krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 168/03-21 z 20. mája 2004 podľa § 250f OSP jej žalobu zamietol bez nariadenia pojednávania. Správnosť rozsudku krajského súdu potvrdil najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 SŽ-o-KS 165/2004 z 28. septembra 2005. Voči tomuto rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka podala 27. decembra 2005 dovolanie, ktorým namietala odňatie možnosti konať pred súdom tým, že súdy oboch stupňov neprerokovali žalobu v celom uplatnenom nároku, a tým, že vec bola prerokovaná súdom prvého stupňa bez nariadenia pojednávania, hoci k tomu neboli splnené podmienky. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 SŽ-o-NS 8/2006 z 23. marca 2006 dovolacie konanie zastavil z dôvodu jeho neprípustnosti podľa § 250s OSP.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«(...) Porušenie základných ľudských práv a slobôd, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky a ratifikovanými medzinárodnými dohovormi, spočíva v tom, že

1. prvostupňový súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, hoci na to neboli splnené podmienky, čím nám odňal právo konať pred súdom.

2. Súdy rozhodujúce v danej veci nepreskúmali všetky tvrdenia uvedené v žalobe a v odvolaní a vôbec sa s nimi nevysporiadali. Tak prvostupňový ako aj odvolací súd rozhodil len o tej časti našej žaloby, ktorou sme sa domáhali preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalobcu podľa § 250j ods. 2 písm. a) - c) O. s. p.. Tú Časť nášho návrhu, ktorou sme poukázali na nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného a na takú vadu, ktorá

mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, neprejednali, nezaujali k nej stanovisko a tak o nej odmietli konať bez toho, aby sa v týchto častiach našej žaloby so svojou povinnosťou vykonávať spravodlivosť akokoľvek vysporiadali. Takto nám súdy Slovenskej republiky odmietli spravodlivosť.

Dovolací súd tento svoj nález v rozpore s textom nášho dovolania odôvodnil tvrdením, že sa dovolaním domáhame preskúmania právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci, patriacej na konanie podľa V. časti druhej hlavy OSP, v ktorej najvyšší súd ako súd dovolací nemá právomoc konať. Tak urobil dovolací súd napriek tomu, že sme sa v texte dovolania zreteľne dovolali § 237 písm. f) O. s. p. Dovolací súd pritom v uznesení z 23. 03. 2006 konštatoval, že aj vo veciach správneho súdnictva platí, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ zo zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP). Napriek tomu s odkazom na § 250s OSP dovolacie konanie zastavil. § 250s OSP je súčasťou tretej hlavy piatej časti OSP (rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov) a úprava tretej hlavy sa neaplikuje primerane na ustanovenia druhej hlavy, teda na rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (opačne to platí - § 2501 ods. 2 OSP), preto aj odkaz Najvyššieho súdu SR na § 250s bol nesprávny a došlo ním k odňatiu práva na prístup k súdu.

Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil právny názor, že „prípustnosť dovolania pre odňatie možnosti konať pred súdom vylučuje právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky“ (II. ÚS 230/04, II. ÚS 102/04), preto sme sa nemohli obrátiť na Ústavný súd už po právoplatnosti súdneho rozhodnutia ale až po vyčerpaní mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania. Postupom dovolacieho súdu došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a k odňatiu spravodlivosti - denegatio iustitiae. (...)

V nasledovných bodoch nenamietame odlišné právne posúdenie skutkového stavu žalovaným a súdmi Slovenskej republiky (v takom prípade by nebola daná právomoc Ústavného súdu SR) ale to, že došlo k denegatio iustitiae - súdy sa vôbec nezaoberali nami uvedenými tvrdeniami a s nami tvrdenými skutočnosťami sa nevysporiadali ani v rámci odôvodnenia. (...)

Súd prvého stupňa vyniesol rozsudok bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 250f O. s. p.. Týmto postupom nám znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré nám Občiansky súdny poriadok dáva. Práva, ktoré nám súd odoprel, boli naše práva robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a i k právnej stránke veci.

Odvolačí súd v odôvodnení rozhodnutia konštatuje, že sme boli zákonným postupom podľa § 250f O. s. p, výzvou z 8. 10. 2003 vyzvaní na podanie vyjadrenia k možnosti rozhodovania o žalobe bez pojednávania. Konštatuje, že sme na túto výzvu nereagovali a preto bola splnená zákonná domnienka nášho súhlasu s takýmto postupom súdu. Odvolačí súd tiež potvrdil, že v čase výzvy súdu podľa § 250f O. s. p. sme nemali k dispozícii vyjadrenie žalovaného z 5. 11. 2003 k našej žalobe, pretože toto sme obdržali až 6. 5. 2004, súčasne s upovedomením o vyhlásení rozhodnutia vo veci.

Svojim vyjadrením z 5. 11. 2003 k žalobe Daňové riaditeľstvo SR (ďalej len „žalovaný“) nepodal len deklaratórne stanovisko k žalobe, spolu s ním podal návrh na vykonanie dôkazov. Návrh žalobcu na vykonanie dôkazov súd prvého stupňa akceptoval, žalobcom navrhnuté dôkazy vykonal a takto vykonaným dôkazovým konaním zdôvodnil svoj rozsudok natoľko, že celé časti rozsudku súdu prvého stupňa sú temer zhodné s vyjadrením žalovaného k žalobe.

Týmto spôsobom je preukázané, že k dôkazom, ktoré súd vykonal, sme sa z dôvodu popísaného postupu súdu nemohli vyjadriť. Odvolačí súd tvrdí, že súd prvého stupňa takýmto postupom nepochybil, pretože ani súd samotný nemal predmetné vyjadrenie žalovaného k dispozícii v čase konania o našom súhlase podľa § 250f O. s. p. Toto tvrdenie súdu je síce vysvetlením mechanizmu, akým k odňatiu nášho práva konať pred súdom došlo, nie je ale vyvrátením nášho tvrdenia, že k tomuto porušeniu nášho práva došlo. Naopak, toto konštatovanie súdu je potvrdením tejto vady konania. Naše právo robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom i k právnej stránke veci je objektívne.

Najmä je popísaný mechanizmus dôkazom porušenia nášho práva konať pred súdom preto, že súd takúto situáciu spôsobil vlastnou činnosťou. Nahliadnutím do spisu dňa 21. 12. 2005 sme zistili, že súd nás vyzval na zaujatie stanoviska k postupu podľa § 250f O. s. p. svojou výzvou z 3. 10. 2003, hoci iba v ten istý deň žalovaného vyzval na vyjadrenie

k žalobe. Preto súd vedel, že nám na naše rozhodnutie o našom súhlase neposkytol a nemohol poskytnúť rozhodujúce informácie, na základe ktorých by sme sa mohli kvalifikovane rozhodnúť. Ani súd samotný nemal v tom čase žiadne dôvody na rozhodnutie o prejednaní veci bez pojednávania, ba dokonca mohol predpokladať, že žalovaný vykonanie dôkazov navrhne.

Ak by nám prvostupňový súd spolu s výzvou na vyjadrenie sa, či trváme na ústnom prejednaní veci zaslal aj písomné vyjadrenie žalovaného, je zrejmé, že by sme trvali na ústnom prejednaní veci, aby sme mohli spochybníť tvrdenia žalovaného. Postupom súdu sme sa nielenže nemohli ústne vyjadriť k dôkazom žalovaného, ale ani len písomne vo forme vyjadrenia. V danej situácii bola porušená rovnosť účastníkov konania, pretože na rozdiel od nás, žalovaný v čase podávania vyjadrenia či trvá na ústnom prejednaní vec už mal k dispozícii text žaloby. My sme ale text písomného vyjadrenia žalovaného k dispozícii nemali. (...)

Dovolací súd nám uznesením (...) odmietol spravodlivosť v dvoch dôvodoch, ktoré sme si uplatnili žalobou a tak urobil nesprávnym poukazom na platný právny stav. Žiaden zákon nám nemôže zakázať podanie žaloby a žiaden zákon nemôže súdu poskytnúť dôvod, aby podanú žalobu neprejednal. Bodom I. a II. žaloby sme si uplatnili samostatný petit tak podľa § 250j, ods. 2, písm. d) a §250j, ods. 3 O. s. p. ako i podľa § 250j, ods. 2, písm. e) O. s. p. Preto sa súd nemôže obmedziť na prejednanie žaloby len podľa § 250j, ods. 2, písm. a) - c) O. s. p. Ak tak súd urobil, odňal nám naše základné právo na prístup k súdu. (...)

Odňatie možnosti vyjadriť sa k novej právnej stránke veci, použitej odvolacím súdom, viedla k popretiu nášho práva konať pred súdom a k tejto právnej stránke veci sme sa nemohli vyjadriť, pretože sme o nej nevedeli. Pretože nám odvolací súd neumožnil zaujať stanovisko k tomuto svojmu novému právnemu dôvodu, ktorý na zamietnutie našej žaloby použil a ktorý sme sa dozvedeli prvýkrát až z písomného vyhotovenia rozsudku, odňal nám možnosť konať pred súdom. (...)

Sme toho názoru, že i porušenia uvedené v čl. II., body 3 sú porušeniami spôsobenými výlučne odňatím možnosti vyjadriť sa k prejednávanej dôkazom, t. j., že i tieto porušenia sú dôsledkom porušenia § 237, ods. f) O. s. p. Tak sa domnievame napriek tomu, že dôsledkom tejto vady došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu v merite veci.

Nesprávny právny názor súdov oboch stupňov je v tejto súvislosti ten dôsledkom tej vady konania, ktorá spočíva v tom, že nám bolo odňaté naše právo konať pred súdom. Preto sme v celom rozsahu našej sťažnosti nemohli žiadať o zásah Ústavný súd Slovenskej republiky skôr, než sme vyčerpali možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok. Preto je naša ústavná sťažnosť podaná v zákonom predpokladanom termíne.

(...) Krajský súd v Bratislave ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky nám svojim postupom zamedzili možnosť domôcť sa svojho práva na súde. (...)»

Sťažovateľka na základe uvedených skutočností žiadala, aby ústavný súd vyslovil:

„1. Základné právo A., spol. s r.o. na verejné prejednanie veci podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na neodňateľnosť a nepremlčateľnosť základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1 S 168/03 a Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 165/2004 a sp. zn. 1 Sž-o-NS 8/2006 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 168/03-21 z 20. 5. 2004, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Sž-o-KS 165/2004-46 z 28. 9. 2005 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Sž-o-NS 8/2006 z 23. 3. 2006 a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. A., spol. s r. o. so sídlom B. sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky a podľa ods. 4 citovaného článku ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy, základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 168/03 a postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Sž-o-KS 165/2004 a sp. zn. 1 Sž-o-NS 8/2006.

Ústavný súd súc viazaný návrhom na začatie konania v zmysle ustanovení § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde preskúmal namietané porušenie označených práv v rozsahu, v akom ich sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom v sťažnosti pred ústavným súdom vymedzila v rámci petitu návrhu.

1. Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta, vo vzťahu k postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1. S 168/03 (vo veci rozhodol rozsudkom z 20. mája 2004) a proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie, rozhodoval v odvolacom konaní najvyšší súd (rozsudok sp. zn. 2 Sž-o-KS 165/2004 z 28. septembra 2005). Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 1 S 168/03 a jeho rozsudok z 20. mája 2004.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie ňou označených základných práv zaručených v ústave a v dohovore postupom krajského súdu v predmetnom konaní a jeho rozsudkom z 20. mája 2004 po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Podľa zistenia ústavného súdu napadnuté konanie najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho vedené pod sp. zn. 2 SŽ-o-KS 165/2004 bolo právoplatne skončené 2. decembra 2005, t. j. dňom kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie krajského súdu č. k. 1 S 168/03-21 z 20. mája 2005 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 28. septembra 2005. Ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 4. augusta 2006.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľka mohla o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o poslednom účinnom opravnom prostriedku, ktorý zákon na ochranu práva poskytuje, t. j. v danom prípade 2. decembra 2005. Predmetná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 4. augusta 2006, teda nesporne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti odôvodňuje podanie sťažnosti ústavnému súdu po rozhodnutí dovolacieho súdu nasledovne: *«Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil právny názor, že „prípustnosť dovolania pre odňatie možnosti konať pred súdom vylučuje právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky“ (II. ÚS 230/04, II. ÚS 102/04), preto sme sa nemohli obrátiť na Ústavný súd už po právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ale až po vyčerpaní mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania.»*

Dovolanie sťažovateľky bolo v predmetnej veci odmietnuté ako neprípustné. V prípadoch, keď je dovolanie neprípustné, nemožno dovolanie považovať za procesný prostriedok, ktorý zákon na ochranu základných práv a slobôd poskytuje. V takých prípadoch lehota na podanie ústavnej sťažnosti plynie odo dňa nadobudnutia právoplatnosti

rozhodnutia odvolacieho súdu. Uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania z dôvodu jeho neprípustnosti treba považovať za rozhodnutie deklaratórnej povahy, ktoré autoritatívne konštatuje neexistenciu práva, v danom prípade práva podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu (I. ÚS 31/05). Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľky (ktoré jej bolo doručené 9. júna 2006) preto v danej veci nemohlo založiť plynutie predmetnej lehoty, pretože podanie neprípustného dovolania nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný prostriedok nápravy. Toto rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno považovať za kvalifikovanú právnu skutočnosť, od ktorej začína plynúť lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

3. Podľa judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 138/02).

Predmetom sťažnosti je aj namietané porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ-o-NS 8/2006, ktorý uznesením z 23. marca 2006 odmietol dovolanie sťažovateľky proti rozhodnutiu najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale

chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci.

Najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie o odmietnutí dovolania v podstate nasledovne:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 28. septembra 2005 č. k. 2 Sž-o-KS 165/2004-46 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. mája 2004 č. k. 1 S 168/03-21, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu o zrušenie rozhodnutia žalovaného z 26. júna 2003 číslo 11/256-4088/203-1335, potvrdzujúceho rozhodnutie prvostupňového orgánu žalovaného z 26. februára 2003 č. 801/340/14438/03/Lrch, vo veci vyrubenia rozdielu dane z príjmov právnických osôb za rok 2000 vo výške 152 500 Sk.

Podaním z 27. decembra 2005 sa žalobca domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky konal ako súd dovolací a aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil ako vecne nesprávny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie a dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. (§ 236 ods. 1 OSP). To platí aj vo veciach správneho súdnictva. V týchto prípadoch je však dovolanie prípustné iba vo veciach, uvedených v § 236 až § 239 OSP v spojení s § 250s ods. 2 OSP.

V konaní v horeuvedenej veci o takýto prípad nešlo, lebo žalobca sa domáhal preskúmania právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci, patriacej na konanie

podľa V. časti druhej hlavy OSP, v ktorej najvyšší súd ako súd dovolací, nemá právomoc konať.

Najvyšší súd preto s poukazom na § 104 ods. 1 v spojení s § 246c OSP konanie vo veci zastavil, lebo právomoc konať vo veci samej nemal. (...)“

Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený síce stručne, ale napriek tomu vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť.

Vzhľadom na uvedené vylučuje ústavný súd možnosť, že by napadnutým uznesením najvyššieho súdu mohlo dôjsť k „denegatio iustitiae“. Odmietnutie neprípustného dovolania nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti.

Skutočnosť, že najvyšší súd kvalifikoval dovolanie sťažovateľky ako neprípustné a že pri tom vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa označených článkov ústavy a dohovoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 2/06). Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, preto bolo

potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že jeho aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na porušenie individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1 ústavy bez vzťahu ku konkrétnemu základnému právu alebo slobode sťažovateľa je zjavne neopodstatnená (I. ÚS 34/96, II. ÚS 85/01, II. ÚS 167/04).

Pretože ústavný súd nevyslovil porušenie sťažovateľkou namietaných základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 alebo v čl. 48 ods. 2 ústavy, príp. práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom všeobecných súdov, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1 ústavy, a preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá a rozhodnutie o zrušení napádaných rozhodnutí a priznaní úhrady trov konania je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (§ 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa ich sťažovateľka domáhala, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2007